

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIV. ZATURDAG den 8sten JULY, 1826. N. 27

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Wedu̇we WM LEE

MENGELINGEN.

Parys.—Te Pompeja heeft men dezer dagen een schilderstuk ontdekt, hetwelk den Vesuvius voorstelt, vlammen en golven Lava uitwerpende; men onderscheidt zeer duidelyk in de verte, Kaap Messina en de stad Napels. Volgens dit schildery, moet de Vesuvius toenmaals hooger geweest zyn, dewyl de berg alhier, buitengewoon hoog wordt voorgesteld. Ook blykt hier uit dat de berg Somma genaamd, door de achtereenvolgende uitbarstingen geformeerd is geworden, dewyl men denzelven niet op dat schildery vindt.

Rome.—De moordenaar van den prelaat Trajetti, Franconi genaamd, een jongeling van naauwelyks 20 jaren, is gisteren alhier op de markt, in tegenwoordigheid eener ontelbare menigte, ter dood gebragt. Toen hem daags te voren zyn doodvonnis werd voorgelezen, bleef hy nog volharden met de misdaad te ontkennen, doch even voor zyne teregtstelling, zegt men, heeft hy het erkend. Deze spoedige teregtstelling, is goedgekeurd, doch geenzins de wyze waarop zulks is geschied. Er bestaat eene oude wet, volgens dewelke, de moordenaar van een geestelyke, met hamerslagen moet ter dood gebragt worden,, vervolgens snydt men hem den hals af, en daarna de armen en de beenen. Deze soort van teregtstelling, welke uit de midden eeuw afkomstig is, was sedert de regering van Pius VI. niet ten uitvoer gebragt, thans heeft men dezelve weder vernieuwd. Na den eersten hamerslag, werd de misdadiger ter nedergeslagen, waarop de beulen de overige punten van het vonnis, met veel behendigheid ten uitvoer bragten. De afgehouwene leden werden gedurende een uur, ten toon gesteld, vervolgens in eene kist geworpen en begraven.

Lodewyk Buonaparte, heeft Rome verlaten, om dat hy zich aldaar niet meer veilig rekende sedert dat zyn broeder Jerome van alle zyne papieren en goederen, door vermomde personen is beroofd geworden. Hy woonde op een kasteel, aan de boorden van de Adriatische Zee: deze laatste is echter nog hier gebleven, uit verkleefdheid aan zyne moeder mad. *Lalitia.*

IETS OVER DE VERSPREIDING ONZER TAAL EN LETTERKUNDE.

Het is een verschynsel, hetwelk wel eenige opmerking verdient, dat onze taal, nog zeer onlangs, geheel en al tot onze Noordelyke provincien en (sedert het Fransche bestuur) slechts tot de mindere klassen in een gedeelte der Zuidelyke Gewesten bepaald, (voor welke toch ook onze letterkunde een gesloten boek was) in Europa, doch vooral in Belgie, meer bekend en gezocht begint te worden. Wy verwachten, wat dit laatste betreft, de tegenwerping, dat dit niet dan dwang is, dat men aan Braband en Vlaanderen het Hollandsch heeft opgedrongen, zoo als Napoleon ons het Fransch opdrong, door alle publieke stukken, pleidooyen, enz., tot die taal te beperken. Doch behalve de opmerking, dat onze regering hier niets gedaan heeft, dan aan die beide Gewesten hunne eigene, aloude taal, die vreemde regeringen, vooral de Fransche, hun, door allerlei inkruipingen, hadden ontnomen, weder te geven; (wy zyn stellig onderrigt, dat in onderscheidene landgemeenten dier beide gewesten het Fransch niet verstaan werd)—zoo kan dit slechts de beoefening der taal, als middel, ten gevolge hebben, en moest veelmeer afschrikken, of liever een tegenzin baren tegen eene (in die onderstelling) opgedrongene taal. Dan zouden de Belgen althans de letterkunde niet beoefenen van eene spraak, die hun als voorgeschreven tegen de borst moest zyn. Doch wy zien met genoegen het tegendeel.

Te Antwerpen, te Gent, zelfs te Luik en elders in de Waalsche Gewesten, legt men zich met yver toe op de Nederlandsche taal, om van de hofstad Brussel niet eens te spreken. Verscheidene aangename vruchten heeft deze yver hier reeds gedragen. Aan het hoofd van allen staat de verdienstelyke vaderlandlievende Willems, als Letterkundige en Dichter. Deze voortreffelyke Geleerde, die zoo veel heeft toegebragt om Belgie, met deszelfs vroegere verdienstelyke Dichters, aan Holland en Holland aan Belgie te doen kennen, bespeelt toch de Nederlandsche lier met een uitstekend geluk. Wy hebben onlangs gelegenheid gehad, een stukje vol echt gevoel en dichtgloed van hem te hooren, hetwelk onze beste Dichters waardig zou geweest zyn. Zyn stuk: *Over de Hollandsche en Vlaamsche Schryfwyzen van het Nederduitsch,* voor eenigen tyd uitgekomen, toont den diepen en oordeelkundigen taalkenner, die niet op blind gezag, gelyk zoo velen, afgaat; maar zyne spelling naar die gronden regelt, welke hem het meest met den aard der taal overeenkomstig voorkomen. (Of hy in dit opzigt dwale, is eene andere vraag).

De yverige Vervier en anderen, te Gent, verryken onze taal met verscheidene gedichten.

De Heer Clavareau heeft, na eene kleine bloemlezing uit eenige Hollandsche Dichters te hebben doen voorafgaan, het zoo algemeen geachte dichtstuk: de Hollandsche Natie, van Helmers, in goede Fransche verzen overgebragt. De Heer de Plinne, te Doornik, heeft van der Palm's lofrede op Kemper in het Fransch vertaald. De Heer Wurth, te Luik, heeft, in zyn *Cours préperatoire á l'Etude de la Langue Hollandaise,* aan de Waalsche Belgen, een denkbeeld van de geheelen omvang onzer letterkunde, met eenige vertalingen in Fransch proza, en navolgingen in Fransche dichtmaat, gegeven. De heer luitenant Eichstorff, in diezelfde stad, een leerling van den hoogleeraar Kinker, gelyk Wurth, heeft niet alleen het Graf van Feith en eenige Gedichten van Kinker, maar nu ook onlangs eenige kleine stukjes van Tollens en andere in Hoogduitsche verzen vertolkt. Al het hier gezegde bepaalt zich echter tot Nederlanders of Vreemdelingen, in Nederland gevestigd, die dus meerdere aanleiding hadden om zich onze letterkunde eigen te maken. Maar ook te Parys zyn een paar stukken van Vondel (de Lucifer en de Gysbrecht van Amstel), in de verzameling van Buitenlandsche Tooneelstukken, vertaald opgenomen; zelfs een Vreemdeling, wat meer zegt, een Brit, reeds met roem bekend door vroegere navolgingen uit het Russisch en Spaansch, de heer Bowring, heeft, het ondernomen, aan zyne landgenooten ook onze letterkunde, door Poëtische navolgingen, te doen kennen, en doorgaans met een allergelukkigsten uitslag. Zyn boekje *Batavian Anthology, or Specimens of the Dutch Poëts, with remarks on the Poëtical Literature and Language of the Netherlands.* (*Hollandsche bloemlezing. of proeven uit Nederlandsche Dichters, met aanmerkingen op de Dichterlyke Letterkunde en Taal der Nederlanden,*) gaat niet verder, dan tot het einde der 17de eeuw. Nogtans meenen wy ons te mogen vleyen, dat deze voor ons land zoo roemryke onderneming zal voortgezet worden, en ook proeven uit de levende Dichters behelzen, waarvan sommigen aan Bowring personelyk bekend zyn, gelyk hy met onzen beroemden *improvisator* De Clercq. zoo wy meenen, door vriendschap verbonden is. Het genoemde werkje is, door den Boekhandelaar van Boekeren, te Groningen. in eene goedkoope uitgave meer algemeen verkrygbaar gesteld en wy bevelen zulks aan alle kenners der Engelsche taal, als eene bydrage tot onzen Nationalen roem, met volle ruimte aan. Hooren wy slechts het begin: "Er is een land, byna in het gezigt onzer kusten, waarvan de Letterkunde ons minder bekend is, dan die van Perzien of Indostan, een land, uitstekend door deszelfs beschaving, en gewigtige bydragen tot de massa van menschelyke kundigheden. (De Nederlanders hebben de drukkunst, het schilderen in olieverw, het mikroskoop en de slingeruurwerken uitgevonden). Deszelfs taal heeft eene groote overeenkomst met de onze, en deszelfs regeringsvorm heeft doorgaans de belangstelling van een Engelsch hart verdiend. Het is waarlyk allerzonderlingst, dat, terwyl de Duitsche Dichters honderde bewonderaars en duizende berispers gevonden hebben, die van een land, dat naderby ons ligt, door gewoonten en geschiedkundige herinneringen naauwer met ons verwant is, geheel onopgemerkt zyn gebleven. Men zou even spoedig kunnen verwachten, dat de vogels uit het Oosten onze bosschen en valleyen met hunne gezangen vervulden, als de Bataafsche zangers in onze boekeryen of gezelschapszalen te zien. En het zou wel schynen, als of zy, na eene behoorlyke en billyke waardeering hunner aanspraken op roem, waren uitgesloten; zoo stellig is het vonnis van veroordeeling over hen gestreken. En toch zyn er velen onder hen, wier roem even zeer is gevestigd, hoewel niet zoo verre verspreid, als die der luisterrykste zonen des roems. Maar immers heeft zelfs Vondel, de geestryke, krachtige, verhevene Vondel, nooit eenen Vertaler, misschien nooit éénen Lezer, in Engeland gevonden!"

Dus verre Bowring. Mogt het voorbeeld van zulk eenen waardigen buitenlandschen kenner en handhaver onzer letterkunde meer navolgers vinden. Wanneer wy by dit alles nog voegen, dat men ook in Duitschland zelve, in het vaderland van Guttemberg, onze aanspraak op de uitvinding der drukkunst, hoe langer zoo meer, begint te erkennen, dat de Bibliotekaris Ebert, te Wolfenbuttel, een der grootste, zoo niet de grootste Bibliographen van Europa, zich openlyk niet ongunstig voor dezelve verklaard, en zelfs tegenwerpingen daartegen weerlegd heeft, zoo verheugt zich het vaderlandsche gemoed, en ziet met vermaak, dat de eerbied en achting, welke voormaals onze wapenen en wereldhandel in Europa mogten verwerven, sedert het verval onzer magt en aanzienlyke handelsbetrekkingen, aan de voortbrengselen onzer groote vernuften en aan onze ryke en schoone taal, even zoo zeer begint te worden betoond, als onze wyze instellingen, onze zachte en vaderlyke regering, en de liberale denkwyze van onzen koning, die achting reeds by alle weldenkenden in ons werelddeel, vooral in Frankryk genieten.

IETS OVER DE TER AARDE BESTELLING VAN DEN SCHILDER DAVID EN DE BEGRAVENISSEN IN 'T ALGEMEEN.

De beroemde Fransche Schilder DAVID is dezer dagen te Brussel overleden. Ofschoon hy gestorven is zonder de Sacramenten te gebruiken en hy alzoo in geen gewyden grond kan ter aarde besteld, noch om lykdienst in de kerk gebragt worden, zoo heeft zyne familie evenwel goed gevonden, om de stoffelyke overblyfsels van dezen grooten kunstenaar op een lykwagen door de stad te voeren, voorafgegaan van eenige banieren, waarop de namen zyner voornaamste schilderyen geschreven stonden, en gevolgd van eenig treurmuzyk en vyf koetsen. Deze trein, waar slechts eene zeer kleine menigte eenig belang in stelde, is langs een grooten omweg tot aan de St. Gudula kerk voortgegaan, hield toen stil, vond de deuren gesloten, de klok zonder luiders en trok toen weder statiglyk af. Het rytuig is vervolgens met het lyk in het zoogenaamden doodenhok geplaatst, van waar het neder naar een der kerkhoven, zoo al niet naar Frankryk, zal worden gevoerd.

Deze kleine gebeurtenis geeft aanleiding tot verscheidene overwegingen. In de eerste plaats omtrent de gestrengheid der priesters, die onverbiddelyk zyn in hun stuk, en misschien volhouden op het oogenblik zelven dat God vergeeft. Van den anderen kant nogtans, is er iets onbillyks in, om de priesters ten dezen aanzien gestrenge verwytingen te doen; immers, zoo de stervenden de vryheid hebben, om, zonder den bystand der kerk verpligt zyn, om voor hem te laten bidden, die geen gebed begeerde, of hen op eene plaats te begraven, die men vooruit weet, dat alleen voor hen bestemd is, welke gelooven of zich om des vredes wille zoo aanstellen?

Over het onchristelyke, dat er altyd in het afwyzen gelegen is, willen wy niet spreken; dat onderwerp is duizendmaal behandeld; maar zoo wy de zaak eenvoudiglyk uit een wereldsch oogpunt beschouwen, dan vinden wy, dat de priesters gelyk hebben, dan komt het ons voor, dat zy hunne saffraan zoo duur moeten houden, als de stervenden hunne peper; dat hunne regten gelyk zyn, en gevolgelyk, dat het eene dwaasheid is van alle overblyvenden, om op eene plegtigheid aan te dringen, zoo de overledenen niet begeerd hebben.

Somtyds echter gebeurt het, dat het voor de nabestaanden een troost zou zyn, indien zy voor eenen vader of eenen man, voor eene vrouw of een kind, nog eenige gebeden konden verkrygen van hen, op wie zy hun vertrouwen vestigen, en dan zeker is het hard, om de kerk gesloten te vinden. Doch het gebeurt ook, dat de nabestaanden slechts uit mode of praalzucht op de verkryging van kruisen en zegeningen aandringen, of wel, dat zy, zonder prys te stellen op de plegtigheid van de godsdienst, alleen naar het altaar loopen om geweerd te worden en opzien te baren. In die gevallen is er weinig aangelegen, zoo zy de deur gesloten vinden. De zwarigheid ligt dan in de onderscheiding.—Wie toch zal altyd kunnen zeggen, met welk oogmerk er gehandeld wordt, of het te doen is om zich te vernederen, of om zich te verheffen, om rust en eendragt te bevorderen, of wel om leven te maken en als mishandelden te worden beschouwd?

Den 2den July 1826.

ZYNE Excellentie de Schoutbynacht Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden heeft de na te meldene bevorderingen gedaan; namelyk:

Van den Heer A. Beaujon boekhouder op het Hoofd-Ontvangers Kantoor tot Eersten Klerk ter Secretary van den Raad van Policie.

Van den Heer W. Prince Jr. 2de Klerk ter Secretary van den Raad van Policie tot boekhouder op het Hoofd Ontvangers Kantoor.

Van de Heeren B. H. J. Pletsz en J. A. Quast respectivelyk 3de en 4de Klerk ter voormelde Secretary tot 2de en 3de Klerk aldaar.

Van wege Zyne Excellentie de Gouverneur voormeld,

De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE.

Fiscaal's Kantoor, den 7den July 1826.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 22 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 7den July 1826.

TE KOOP

UIT de hand het woonhuis van den ondergeteekende, staande en gelegen in de Breede Straat, 2de Wyk, No. 97. Die daarin gadinge hebben gelieven zich by hem tot nadere informatie te vervoegen.

FRANS ROJER.

*** Heden beviel van een' Zoon, H. C. MULLER, Echtgenoot van

I. J. RAMMELMAN ELSEVIER JR.

Curaçao den 2den July 1826.

Lyst der sedert den 30sten Juny tot den 7den July aangebragte en onafgehaalde brieven.

Martina Cordero Isiera	Abig. van Sal. Senior
José Moller	Dewed. P. Verbelst
J. Moreno	Fernando Uerrero
M. H. Verplaatst	Dewed. J. H. Eman
Cath. Pereyra	Domingo Verbelst
Montrop	M. A. Frois
Modesto Belogue	Mariana Godefroi

Curaçao den 7den July 1826.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—JULY.

1. golet	*Maria* Carolina, Rotjes,	La Guayra
——	Anita, Hansen,	Coro
3. ——	Dorothea, Evertsz,	Aruba
——	Admiraal van der Capellen, Pontilius,	St. Thomas
——	Overste von Scholten, Reed,	dito
lantjo	Resistencia, Souris,	Puerto Cabello
4. brik	Carolina, Barthen,	dito
5. golet	Aimable Soledad, Caravallo,	Coro
——	Union Filantropica, Dominguez,	dito
——	Dos Amigos, Guera,	dito
6. ——	Caraqueño, Ramires,	dito
——	La Prueba, Guijot,	dito
7. bark	De Hoop, Moline,	dito

UITGEKLAARD—JULY.

1. golet	Indiana, Leon,	Carthagena
lantje	St. Barbara, Ramones,	St. Jans Baai
5. golet	Dorothea, Evertsz,	Aruba
bark	*Maria Manuela*, Fernandez,	Coro
6. golet	*Maria* Carolina, Rotjes,	dito
——	*Maria*, Sicard,	La Guayra
——	*Mary*, Lambertus,	Aux Cayes
6. ——	Union Filantropica, Dominguez,	Coro
7. ——	Ov. von Scholten, Reed,	St. Thomas
brik	Agenoria, *Mc* Foy.	Providence

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 9den July, ten 9 ure.

Predikdienst door Ds. J. Muller, J. A. Z.

Verleden Zondag is van deze haven naar Vera Cruz en het moederland vertrokken Z. M.'s brik de Kemphaan, gekommandeerd door den Luitenant der Eerste Klasse Godsen; aanboord hebbende de WeledeleGestrenge Heeren E. J. Grothe en J. J. A. Dieper, Konsul Generaal en Vice Konsul van het Gouvernement der Nederlanden naar dat van de Republiek van Mexiko.

Op gisteren is alhier van Suriname aangekomen Z. M. Brik de Valk, gekommandeerd door den kapitein luitenant Van Es.

Wy hebben Londensche kouranten ontvangen loopende tot den 15den Mei ingesloten; uit dezelve hebben wy met vreugde ontwaard dat het heldhaftige garnisoen van Missolonghi in den laatsten storm niet bezweken is, maar dezelve heeft alle aanvallen afgeslagen, hoewel de Fransche ingenieurs alle middelen der moderne krygskunde beproefd hebben om de vesting te doen vallen, zelfs drŷvende batteryen vóór de werken gebragt, om ze te beschieten. De aanvallen der Turken moeten ook manmoedig geweest zŷn, gelŷk kapt. Spencer, van het Engelsche fregat hetwelke vóór Missolonghi lag getuigt, dat hŷ nooit te voren dacht dat de Turken zoo moedig en onverschrokken in den aanval waren. De geestdrift voor de Grieken is zeer toegenomen. Op verscheidene plaatsen heeft men nieuwe sommen bŷeen gebragt om dit heldhaftige volk te ondersteunen, zelfs de koning van Pruissen die te voren nimmer kon gedogen dat men uit zŷn land de Grieken ondersteuning bezorgde, heeft thans toegelaten dat men openlŷke inschrŷvingen voor hen doet; het schŷnt dat die monarch den tŷdgeest niet meer tegen durft werken of gematigder staatkundige begrippen aangenomen heeft. De belegering van Missolonghi is eenig in de geschiedenis en overtreft zelfs de vermaarde belegeringen van Sarragossa en Candia.

Wŷ lezen uit een Engelsch nieuwspapier, dat het Nederlandsche brik schip Maria & Jacoba, kapitein J. J. Bart, op den 11den Mei ll. voorbŷ Portsmouth gezeild is, met Zuid Zuid Oost Wind.

Uittreksel van eenen brief gedagteekend Coro, 27sten Junŷ 1826.

"Met de aankomst op heden van een vaartuig uit Maracaŷbo vernemen wŷ, dat dat gouvernement zich onder de jurisdictie van generaal Paez gesteld en toegestemd heeft in het daarstellen van een bondgenootschappelŷk gouvernement."

UITTREKSELS VAN ENGELSCHE NIEUWSPAPIEREN.

Londen, Mei 1.

Trieste, 15den April.—De jongste berigten van Alexandrie en Cairo, melden dat de onderkoning zeer in verlegenheid is; zyne schatten en krediet zyn byna uitgeput en hy begint zyne dwaasheid intezien om dezelven in den ongunstigsten dienst te hebben verspild. De uitslag der expeditie naar de Morea heeft niet aan zyne verwachting beantwoord, schoon hy voldaan is over de personele verrigtingen en dapperheid van zynen zoon Ibrahim en van Moharrem Bey zynen schoonzoon; maar hy verwenscht zyne Europische raadgevers, die hem ingewikkeld hebben, in eene onderneming, welke ten laatste zyne vernieling zal berokkenen.

Brieven van Corfu van den 4den dezer melden, dat het garnisoen van Missolonghi in den nacht een gelukkigen uitval gedaan had, waarin Ibrahim Pacha gewond werd en de Turksche armee zoodanig verlies geleden had, dat men veel reden heeft te gelooven, dat zy verpligt zullen zyn het beleg optebreken.

Vasiladi is ingenomen tengevolge van een bomb, welke in het kruid magazyn gevallen en geborsten is. De verdediging van Missolonghi is een der hardnekkigste zonder voorbeeld.

Mei 5.

De zaken van Griekenland houden by voortduring de aandacht van het volk van Parys bezig. Op het laatste concert gegeven ten voordeele van de Grieken hebben verscheidene personen van 150 tot 250 franken voor een biljet betaald. De hertog van Orleans heeft 1000 franken betaald voor één loge voor zyne familie. Alle klassen en rangen wedyveren tegen elkanderen om het levendigste belang aan den dag te leggen welke zy in de zaak der Grieken stellen. Het ware te wenschen dat de yver welke in de hoofdstad getoond wordt, zich in al de departementen konde uitstrekken en gelyke uitwerking doen ter hulpe van het hoogst verdienstelyke garnisoen van Missolonghi en deszelfs landgenooten; en dat het gouvernement het bouwen en uitrusten van schepen in Fransche havens konde beletten De veiligheid van gemelde fortres en de nederlaag van Ibrahim Pacha, met de byvoeging dat hy doodelyk gewond is, wordt zoo dikwyls en van alle kanten herhaald, dat wy ons vleyen dat dezelve als daadzaken mogen bevestigd worden.

Frankfort, 26sten April.—De Parysche dagbladen vermenen te weten den uitslag der zending van Lord Wellington die in Londen is teruggekomen. Het is waarschynelyk dat niemand met dezelve bekend is, ten zy de Engelsche minister in deze stad die zeer geheimzinnig is.

(Uit de *Etoile* 3den Mei.)

Brieven uit Konstantinopel van den 7den April melden dat een kourier van St. Petersburg in den nacht van den 4den aan de Residentie van den minister Minziacky aangekomen is; en men heeft berigt dat hy de brenger is van eene Categorische verklaring van den keizer Nicholas, waarin die Monarch aanhoudt op de noodzakelykheid om de verschillen tusschen Rusland en de Porte te vereffenen. Men voegt er by, dat de keizer in deze nota zich beklaagt, schoon in zeer matige termen, over de stilzwygenheid van de Porte wegens de voorgaande klagten van Rusland, en eischt de herstelling van de previlegien der twee prinsdommen, als mede wegens het zenden van Turksche kommissarissen, om, in overeenstemming met de Russische onderhandelaars en op eene daartoe bestemde plaats door de Porte, de verschillen welke zoo lang tusschen deze mogenheid en Rusland bestaan hebben af te maken.

De minister Minziacky, voor wien deselfde kourier zeer stellige instructien gebragt had, heeft op den 5den April de declaratie van zynen souverein ingeleverd. Daar de tyd van vyf weken bepaald is voor het antwoord op dezelve zal de Porte zeer waarschynelyk van dit verwyl zich bedienen en terstond (of nimmer gelyk meer malen geschied is) geen antwoord opgeven. Tot op heden toe heeft er nog geene zitting van den Divan plaats gehad; en het gerucht, volgens hetwelke de Reis Effendi na deze verklaring, welke eene buitengewone sensatie te Pera verwekt heeft, declaratien gedaan had wegens eene hernieuwing van den eisch op de Assietische fortressen, schynt bevestiging te vereischen.

Lausanne, 28sten April.—De *Lausanne Gazette* geeft de volgende tyding van Corfu van den 6den April: "De jongste brieven van Zante en Prevesa bevestigen de tyding dat Ibrahim Pacha op den 23sten Maart N. S doodelyk gewond was, in den laatsten aanval tegen Missolonghi. Een Engelsch vaartuig kwam gisteren van Malta; de kapitein van hetzelve berigtte aan de magistraten dat hy omtrent Cerigo de Grieksche vloot ontmoet had, welke vernomen hebbende dat eene zwaar konvooi Turksche vaartuigen op weg was van Egypto naar de Morea, gezeild was om dezelve optesporen, en hen byna allen prys gemaakt had. Dit verklaart het oponthoud van de Grieksche vloot, op hare reize naar Missolonghi; maar het is te hopen dat niets hare reize verder zal vertragen.

Mei 8.

Parys, 3den Mei.—Wy vernemen thans dat Soliman Bey (de Renegaad Selves) bevel van Ibrahim ontvangen heeft om Tripolitza te ontruimen en zich naar Patras te begeven. Hy heeft dit bevel nagekomen, en de stad van Tripolitza in brand gestoken. Deze tyding heeft redenen te gelooven dat Ibrahim werkelyk op den 24sten Maart verslagen is.

Mei 12.

Uittreksels van een kourant van Trieste herhalen het berigt der aankomst van Miaulis te Missolonghi en van het provianderen dier plaats. Thans zegt men echter, dat Redschid Pacha eene wond gekregen had in den laatsten aanval en niet Ibrahim. Men zegt ook dat Ibrahim 14,000 man troepen gelaten had om het beleg voorttezetten, en dat hy naar de Morea vertrokken is.

Portsmouth, Mei 13.

Dezen morgen is alhier met 15 dagen reize van Lissabon aangekomen Z. M.'s fregat Glasgow. Op den 29sten ll. is een Portugeesch linie schip uit de Taag vertrokken, bestemd naar Brazilie; hebbende aan boord eene deputatie van edellieden, die naar deze plaats vertrekken om Don Pedro, den keizer van Brazilie, te overreden naar zyne Europische domeinen terug te keren. Met angst wacht men den uitslag van deze zending af, want de algemeene rust in Portugal hangt hiervan af. De koningin heeft geene openlyke inbreuk gemaakt om de publieke rust te verstoren, schoon de geestelyken en by gevolg in een Roomsch Katolyk land, het gemeen, stellig aan hare kant zyn. Sedert het overlyden van den koning hebben de raadgevingen van onzen bekwamen afgezant Sir Wm. A'Court in het regentschap geheerscht; en de tegenwoordigheid van ons eskader in de Taag heeft ongetwyfeld niet weinig toegebragt, om de rust te handhaven.

Nieuwe Cement door den Heer VICAT uitge vonden.

De Heer Vicat, Ingenieur der bruggen en wegen, heeft een nieuw Cement uitgevonden, om onder water te gebruiken even als de za velaarde (pozzolane). Onder de Kalkbranders heerscht sinds lange het gevoelen, dat het onmogelyk is steen tot kalk te maken, die vóór volkomen gebakken te zyn, verkoeld raakt, al wil de men ook later het bevigst en langdurigst vuur bezigen. Na deze daadzaak met de waarheid overeenkomstig bevonden te hebben, bemerkte de Heer Vicat, dat men van deze halfgebakken en verkoelde steenen, die men niet meer in ongebluschten kalk kon veranderen, aan een nieuw vuur blootgesteld, eene soort van kalk verkreeg, die niet gebluscht kon worden, maar gemalen en gezeefd, even als pleister, onder water lyvig werd en er schielyk verhardde. Dit product kon, met besparing van kosten, de Pozzolenes en alle Cementen vervangen, van samengestelde zelfstandigheden, die men tot hiertoe bezigde, als in staat aan het water wederstand te bieden, by alle werken, waar men voor hetzelve dochten moet.

Sailed on Sunday last for Vera Cruz and Holland, H. M.'s brig Kemphaan, first lieut. Godsen commander; having on board Sir E. J. Grothe, Consul General and Sir J. J. A. Dieper, Vice Consul, for the government of the Netherlands to that of the Republic of Mexico.

On Tuesday last being the 4th of July, and 50th year of the Independence of the United States of America, a superb and select Dinner party was given in celebration of the same at Mr. Thompson's Commercial Hotel, at which several respectable Gentlemen of this colony and of other nations attended. The cordiality and harmony which prevailed throughout was worthy of admiration, and the party in full glee did not retire till at a very late hour at night.

Extract of a letter dated Coro, the 27th of June 1826.

"By an arrival from Maracaybo to day we learn that that government has placed itself under the jurisdiction of general Paez, and agreed on the formation of a federal government."

REPUBLIC OF COLOMBIA.

José Antonio Paez civil and military chief of Venezuela, &c.

The defence of our country is a duty so sacred that to consider its performance with indiference is to be guilty of the blackest ingratitude.

When the common foe threatens our common safety: Union in arms must form the wall of our common defence; for, without this feeling prevails, there can be no simultaneous effort, no combination of strength, no energy, no resistance. But, the strength and security of a people, like the soul which animates the human body, consist not in blind force but in unity of movement and design, hence the immediate and complete organization of the militia becomes at once, matter of the highest moment and greatest urgency. Who can doubt this? What citizen shall hesitate to enrol himself? The militia corps being nothing else but citizens in arms for the security of their lives, their families, their honor and their property. Under present circumstances, the heroic people of Valencia, have yet to learn, that, to render their invaluable rights and priveleges secure, they should wait until the enemy is in front before they prepare to opose him? Such a measure would bring upon each of us disasters and calamities inseparable. To prevent these the management of the public means have been committed to my hands and confiding in the well tried patriotism and prompt co operation of my fellow citizens I have undertaken the trust and with them am ready to meeth death in the defence of our common interest.

It is therefore ordered that every citizen from the age of 14 to 50 shall appear in person on the 14th June in the Plaza Mayor to effect his enrolment. The time for this purpose will be announced by the discharge of three guns in succession.

FROM ENGLISH PAPERS.

LONDON, MAY 1.

Paris Papers to the 29th ult. and German Gazettes to the 27th came to hand last night. Both these repeat the assertion, that the Emperor Nicholas had allowed the Divan a period of only five weeks to cause Moldavia and Walachia to be evacuated by the Turkish troops, and to be put in possession of their ancient privileges, and that in case of a refusal M. de Minziacki had orders to quit Constantinople. They add, that the next step would be to send a corps of ten or twelve thousand men across the Pruth, which would be sufficient to occupy the Principalities, as the Turkish force did not exceed two thousand, and the war in Greece would not permit the Porte to send fresh troops to the Danube, to defend its own infraction of a solemn treaty.

The *Moniteur* contains a Royal Ordinance, directing a monument to be erected to the memory of Louis XVI. in the centre of the Place de la Revolution, which is to be called Place Louis Seize, on the identical spot where the blood of the Martyr king was shed. The first stone of this monument is to be laid and blessed in the presence of Charles X. on Wednesday next, the anniversary of the late Monarch's return to France.

MAY 3.

The Paris Papers of the 30th, received last night, confirm the favourable reports of the last week respecting Missolonghi. That fortress has, with astonishing courage, repulsed all the attacks made upon it, and Ibrahim Pacha, its furious assailant, is said to have paid the forfeiture of his perseverance with his life.

MAY 8.

The French papers repeat, with the utmost confidence and particularity, a story of the Russian emperor having sent an *ultimatum* to the Porte assigning immediate war as the alternative of the evacuation of Wallachia and Moldavia. It is not easy to surmise what may be the present views of t e court of St. Petersburgh with respect to Turkey, though the final purpose of Russia in that matter can be a secret to no one. The French papers are, however, really worse than no authority, for the natural effect of their statements is to raise an exactly opposite belief, so universally false have been all their accounts from the east of Europe during the last year or two. We are, therefore, left as absolutely to conjecture upon the subject of this Russian news as if no French papers existed, and conjectur, as we have hinted, is attended with some perplexity.

On the one side, the policy hitherto observed by Russia, would suggest that her interference in the concerns of Turkey, would be postponed until after the total destruction of the Greeks had relieved her from all her old engagements, with that people; and secured her against inoculating her barbarous and slavish empire with the love of freedom, by adopting into it men who had learned to pronounce the name of liberty.

On the other side, according to *Muley Moloch's* apologue of "the sack of rats," the emperor Nicholas has a direct interest in engaging his refractory army in a popular war, which shall direct their attention from trying the practical experiments in government that occur so naturally to military Legislators where no other Legislators are to be found. But whether the personal policy of the emperor, or the systematic policy of Russia, is to prevail, must depend upon circumstances probably scarcely understood in Russia—certainly unknown in England or in France.

One thing, however, seems pretty clear, namely, that the best hope of averting a war between the rival barbarians, a war which though it might be regarded with indifference, did it not confine itself to the original parties, may involve Europe once more in confusion,—the best hope, we say, of averting such a war, so pregnant with danger, rests upon the successful resistance of the Greek patriots.

(From the *Etoile* of May 6.)

Letters from Constantinople of the 9th April, received by express contain, the following intelligence:

"M. de Menziacky, as I have before written to you, has delivered to the Reis Effendi a categorical declaration of his court; and since then all the Franks in Pera are in expectation of great news.

"It is already known, from good authority, that the Russian Cabinet insists on the *status quo* of 1820, in the two principalities of Moldavia and Wallachia. It is further demanded that the Turkish government shall send commissioners to a place of its own choosing, to treat with Russian commissioners; that the Servian Deputies shall be immediately set at liberty, and their legitimate demands complied with.

Five weeks time from the day this note was presented (5th April) are given to the Turkish government, to return an answer, and if it is not satisfactory, M. de Menziacky is to leave Constantinople, with all his suite, and go to Bessarabia. When M. de Menziacky presented this important note to the Reis Effendi, that minister replied, that it would be absolutely necessary to lay it before the Divan for its decision. We therefore expect an extraordinary convocation of the Divan, to which all Ulemas and chiefs of corporations will be summoned.

As soon as the presentation of the Russian Note was known to the Diplomatic Body at Pisa, by whom it was entirely unlooked for, they made a joint application to the Reis Effendi, for the purpose of inducing the Porte to comply with all the demands of Russia, since peace or war depends on it. It seems almost impossible that the Porte should give a negative answer, and yet this is what is feared by persons who are particularly acquainted with the situation of the Sultan, who is under the influence of the military chiefs, and is bound by other considerations.

Since the arrival of this Russian Courier, much less is said of the affairs of the Morea. The ministers of Austria, France, and England have despatched extraordinary couriers to their governments.

MAY 10

The *Etoile* of Monday morning states, on the authority of letters from Corfu, of the 13th April received at Trieste, that after another attack on Missolonghi, on the 6th April, the Egyptians had remained quiet in their entrenchments. No confirmation is given of Ibrahim's deadly wound, but the brave garrison is said to have been supplied by Miaoulis with ammunition and provisions for two months, and supplies from the Ionian Islands are also said to have arrived at Petala, a small island in the neighbourhood of the town.

Letters from Bucharest, of the 15th ult. speak of a new insurrection having broken out in Thessaly, excited by a Greek Captain, named Trikeri.

A private letter, in the *Quotidienne*, speaks of an action having taken place between Ibrahim and the united forces of Fabvier, Gouras, and Karaiskaki, but this wants confirmation. Some suspicions of the good faith of Gouras are entertained, from his continued inactivity during the last campaign. An extract from another letter says, that Ibrahim, in the course of the 5th, 6th, and 7th of April, made no less than seven assaults and was repulsed in the whole, with an aggregate loss of twelve hundred men. The same letter notices the arrival of a division of the Greek fleet consisting of ten vessels, at Zante, on the 8th of April. The remainder was expected; and when the division had joined, an attempt at relieving the besieged town was to be made. This account, it will be seen, as is the case whenever we have two accounts, completely clashes with the intelligence given in the *Etoile*.

MAY 12.

The Duke de Infantado persists in asking for his discharge, he is so completely disgusted with public business; we learn that his Excellency has renewed his solicitation this very morning. It is observed that several English men of distinction have frequent conferences with this minister, but they are supposed to relate to private affairs rather than to those of the state; the Duke is known to be the proprietor of numerous arm manufactories, which it is supposed he wished to sell, or to let on advantageous terms.

Letters from Corfu of 9th April, received by the packet boat which brought Sir F Adam and his Lady to Ancona, make no mention of the battles said to have taken place before Missolonghi, nor the taking of Vassiladi and Anatolico.

Letters from Zante of the 5th are equally silent with respect to any later accounts. One of them says that Missolonghi had provisions only for twelve days, which Ibrahim knowing, he had entrenched himself, and resolved not to expose the life of another soldier. Nothing was known at Corfu and Zante of the arrival of Fabvier and Goura.

A letter from Corfu of the 8th, in the *Diario di Roma*, says—that since the loss of Vassiladi, the Greeks in Missolonghi have found means to communicate by way of Petali with the Phil. hellenes, who supply them with provisions. Six thousand men were expected there, sent by the government at Napoli: they are said to have reached Salone, and that Ibrahim had detached several regiments against them. A steam boat for the use of the Greeks, had arrived at Napoli from London. Colonel Gordon had been at Corfu on his way to Napoli; he was the bearer of money for the Greeks.

The same explains as follows the burning of Ibrahim's camp:—The Arabs desiring to get rid of a swarm of speculators who crowded their camp, set fire to the barracks which the latter had built. The Greeks in Missolonghi, thinking that a revolt had broken out, made a sally, killed 9 000 Arabs, and returned with some prisoners, among whom was an officer.

Extracts from the *Trieste Observer* repeat the statement of the arrival of Miaulis at Missolonghi, and the provisioning of that place.—It is now said, however, that it was Redschid Bachs, and not Ibrahim, who received a dangerous wound in one of the latest attacks on that heroic town. Ibrahim is said to have left 14,000 men to carry on the siege, and to have returned in person to the Morea.

We also received last night Brussels and Dutch papers to the 11th inst. The latter state, on Austrian authority, that the Porte had rejected the demands contained in the Russian Ultimatum, but that M. de Minziacky did not intend to leave Constantinople till the expiration of the term of six weeks, which he had allowed to the Divan for consideration. The Brussels papers merely announce the formation, in that city, of a Belgic Society "for the propagation of knowledge and morality," the object of which is to afford to the inferior classes the means of acquiring knowledge, by diminishing the expense of doing so. These papers also mention the suicide of the governor of Ostend, M. Madiener, who lately shot himself through the head on Fort Wellington.

(From the *Etoile*, dated May 10)

Paris, May 9.—German papers affirm, that a treaty of commerce has been concluded between England and Sweden, on terms very advantageous to the latter power. The ships of each nation may freely import into any of the ports of the other, not only the productions of their respective countries, but even those of foreign countries.

MAY 15.

INDIA BOARD, May 13.

A despatch, dated the 17th of January, 1826, has been this day received at the East India House, from the Secretary to the government at Fort St. George, enclosing a copy of a despatch from Brigadier general Willoughby Cot.

ron to that government, of which the following is an extract:—

Patanagoh, Jan. 1.

I have the honor to acquaint you, for the information of the honourable the governor in Council, that the pursuit of the scattered columns of the enemy was continued from Meaday to Patanagoh, by forced marches, by the Madras division, accompanied by the Body Guard, and a troop of horse artillery, and the commander of the Forces; on reaching Neaungle, five miles below this place, we ascertained that the enemy had crossed their whole force to the right bank of the river, and that they occupied the position of Malloon, consisting of a series of strong fortified heights, and a formidable stockade, with from ten to twelve thousand men. It was also ascertained, the king's brother in law, and most of the men of rank, who had assisted at Zeabengaish, were at Malloon; they despatched a woondowle on the 28th, with a flag of truce and a letter, stating it to be the wish of their chiefs to put a period to hostilities, and that a minister had arrived from Ava, with full powers to treat and ratify, and requesting a meeting for that purpose.— Lieutenant colonel Tidy, and lieutenant Smith, of the navy, were accordingly despatched to arrange a conference to be held in a boat on the centre of the river, moored between Malloon and Patanagoh. Accordingly, the commander of the forces, and the second commissioner, Mr. Robertson, attended by myself and most of the brigadiers, met the two Burmese commissioners, Kelien Menjee and the Kee Woonjee, on the 30th ult., and I am most happy to state that the result of the conferences of that day and yesterday has been a satisfactory adjustment, as far as regards territory and money between the British and Burmese nations. The ratification, by the commissioners, of the treaty, takes place this day at two o'clock, and the terms of peace are as follows:—

"The four provinces of Arracan to be ceded in perpetuity to the Honourable Company.

"The provinces of Mergui, Tavoy, and Zea, to be ceded to the Honourable Company in perpetuity.

"The Burmese government engage to pay the Honourable Company one crore of rupees, by instalments, the periods for the payment of which to be settled this day.

"The provinces or kingdoms of Assam, Cachar, Zeatung, and Munnipore, to be placed under princes to be named by the British government.

"Residents, with an escort of 50 men, to be at each court; British ships to be admitted into Burmese ports, to land their cargoes free of duty, not to unship their rudders or land their guns; Burmese ships to have the same privilege in British ports; no person to be molested for their opinions or conduct during the war hereafter.

"The Siamese nation to be included in the peace."

Thus, I hope, has terminated a war which has been most expensive in its prosecution, not only in money, but also, by the effects of climate, very destructive to both European and native troops; but I hope the honourable the governor in Council, will here permit me to express the unanimous grateful feeling of the Madras Army for the considerate comforts the Madras government have, upon every occasion, forwarded to their army here, comforts which have been the means of saving many valuable lives, and which will be ever most gratefully acknowledged by every officer and man.

It will of course take a long period to arrange the move of the troops from hence to Rangoon, with the material and stores.

The ratification of the treaty by the king of Ava, and the English prisoners now at Amarapoorah, are to arrive at Patanagoh in 15 days (15th January), on the receipt of which, we shall immediately retrograde to Proome. The roads across the Arracan mountains present difficulties which will oblige the Bengal army to retire by Rangoon.

(From the *Courier Francais* of Friday)

Paris, May 11.—Lieutenant general Sir F. Adam, lord high commissioner of the Ionian Islands, arrived yesterday at Paris, with his family, and a numerous suite.

Sir F. Adam has given news from Missolonghi of the 12th April. That town still held out, and the fleet of admiral Miaulis was in sight, to supply the place with provisions. Sir Frederick speaks with enthusiasm of the heroic defence of Missolonghi. He is full of hopes that the garrison will held out till the end, and that the siege will be raised.

The sincere friends of liberty and religion may conceive well founded hopes for the Greeks. The tolerance granted by the king of Prussia to the subscriptions just opened in his dominions, says more in their favour than all the articles of the Journals; a moment's reflection will conceive us of this.

(From the *Etoile*, dated May 10)

Constantinople, April 11.—The ministers of France, England and Austria, despatched on the 7th and 8th to their respective Courts couriers, announcing the arrival of the Russian ultimatum; and, it is said, that without being asked by M. Minziacky (who has several times declared that he was not entrusted to ask their co operation). He at the same time took some steps to induce the Porte to accept the ultimatum of Russia. The answer of the Divan is now looked for with great impatience; many persons think it will be like that given in 1821 Mr. Stratford Canning continues most actively his negociations with the Reis Effendi.

Another letter of the 10th says, "The embarrassment into which the Porte is said to have been thrown by the intervention of Mr Stratford Canning in favour of the Greeks, has been increased by the ultimatum which the Russian Charge d'Affaires has presented in the name of the Court, and to which he demands a positive answer. Though it seems credible on the one hand that the Porte may comply with the demands of Russia, on the other, it is impossible that it should listen to the proposals of England in favour of the Greeks. On the other side there is an accumulation of doubts so intimately connected with the ulterior existence of the Porte and of Islamism, that it will be difficult to find an issue out of this labyrinth.— It is said besides that Missolonghi continues to defend itself."—*Augsburgh Gazette.*

Trieste, April 28.—Letters from Corfu of April 17, confirm the news of the great losses suffered by the Egyptians in their last attacks upon Missolonghi. Ibrahim has left his camp to return to the Morea, where Colocotroni is said to have taken Tripolizza. Redschid Pacha is at Prevesa, severely wounded. Miaulis who supplied Missolonghi with provisions for several months, continues to cruise before that town, and is said to have taken a convoy of thirty European ships, freighted at Alexandria, and destined for the Morea. The inhabitants of the Ionian Islands are animated with extraordinary enthusiasm in favour of the garrison of Missolonghi, and even the English participate in it.

The *Trieste Observer* says that on April 10. the Greek fleet of 32 ships of war, eight fire ships, and twelve misties stearing towards Missolonghi, had been seen to pass Zante.

An important scheme is projected at Liverpool, for a communication between that city and Manchester, a distance of thirty six miles, whereby a message may be sent, and an answer returned in less than thirty minutes. It is intended to place the two first telegraphic stations as near as possible to the *Exchanges* in the respective cities, thereby enabling merchants regularly to transmit commercial intelligence, with secresy, and unerring despatch. A vocabulary is arranged, by the aid of which, *every event*, either political, commerciel, or general, may be announced, so that persons will be enabled readily to form a telegraphic message on *any* subject.—*Amer. paper.*

FROM EL COLOMBIANO.

Caracas, June 21.

Should the statement be true that His Excellency the Liberator had convoked the Bolivarian Congress for the 8th of April and that it was postponed until the 8th of May, and that he had to repair to Upper Peru in the month of May, it were in vain to expect his immediate presence in Colombia. We have ever protested against the absence of this great man, as the source of infinite evils to the country, but never more so than now, when his talents and influence are indispensably requisite to sooth the angry passions that are abroad, and save us from each other. To render his mediation however, sure, the Liberator must not find the departments disunited, (and this whilst all agree in reprobating the present system,) nor his interposition sought by conflicting interests. It is a common source of misfortune in political changes, that men, thinking alike respecting the abuse of power, are usually divided in their opinion of the remedy; like physicians, who quarrel oftener about the cure, than the disease, as their favourite theories lead them: and hence it is, that we may set out from the same point, in our views of reform, but taking no land mark for our guide, we shall soon diverge, each into his separate path, as interest or passion leads, and thus split on the rock of all reformists.— On this principle likewise it is, that, setting aside all consideration as to the legality of those measures of the people and Municipalities which brought on the present crisis, we think there is a duty due by every man to his country in exigencies like the present, from which no refinements of argument, and no allegiance to persons can absolve him. To push this latter sentiment to an extreme, would be as general Paez well observes in his official letter to the Liberator, to hazard civil war, in observance of a false sense of duty. All men, from the gulf of Paria to the Istmus of Darien, concur in the necessity of a different system of administration in the departments, and therefore once placed in a situation to obtain it, we should vigorously co-operate in extracting from our position all the advantage it is capable of affording us. Those who whilst dissatisfied with the government of Bogota, contemplate its reform with indifference, or oppose its purification, are to say the least of it, false to themselves and their opinions. Unity of action, and such compliance with popular feeling as the good of the country demands, can alone save the latter from the horrors of civil war, and the government itself from annihilation. We trace this feeling of true patriotism in the conduct of our leading civil magistrates, both here and in Valencia, and the result has fully justified the principle, in as much as we behold from their prudence, the continuance of order in all branches of administration, its usual routine undisturbed, and an extraordinary degree of moderation, even on the part of those who are loudest for reform. It cannot for a moment be supposed that such would have been the case, had general Paez turned a deaf ear to the voices of the people and the Municipalities. As little could it have resulted from the *Ultra*-patriotism of our chief magistrates. Unsustained by an ardent love of country, they might on so trying an occasion have refused to take office, or have renounced those which they held. In the one case we should have been appalled by scenes of blood and robbery, like those so forcibly depicted by general Paez in his letters to the Liberator and Vice President, and in the other, we should have beheld as a matter of necessity, the guidance of administration by men with inflamed passions, and inexperienced in habits of business. These examples given us by honorable men, may well satisfy us that we are not bound to sacrifice the repose of the country, and all that is dear to us, to scraples of fear or punctilio: our first duty beiny to our country, and not to this, or that party of men in the State.— Under this impression we cannot refrain from particularizing the conduct of our intendent, as most profoundly wise and patriotic on this trying occasion: no man will err in following it, and we shall have a worse opinion of that man's good sense and patriotism who censures it.

None, unless such as profit by the weakness and corruption of the present system, will deny that a constitutional reform is necessary for the very salvation of the country. It might indeed have taken place, rather in the year 1831 than now, could the system have held together so long: but on this subject we do not enter —the people of this Department have determined otherwise, and this determination once taken, all that we contend for is, that the country must be saved from anarchy at all hazards, and that if such reform be necessary, it would be a treason in its very advocates to strive to withold it, merely because it has been effected in one way, rather than another. Can Cumana, can Maracaibo, and other departments remote from the seat of government, possibly contend that they do not suffer in common with ourselves, from the present system, and concurring with us in the thing itself, will they quarrel with us, even unto death, respecting the manner of it! This would savour more of ambition. They would endanger both by this proceeding, in as much as it must be obvious, that the present ricketty, disjointed system, would dissolve piece meal, before the year 1831; whilst we predict, that the first shot fired in this cause, will be the grave of the constitution, and the term of our political existence.

In short, so long as the grand fundamental principle of the Uuion be kept inviolate, we deem it our duty to support the voice of the people, in demanding a reform in their institutions—a constitutional and moderate reform, but one which will leave us no longer at the mercy of a remote and badly administered government. We cannot easily renounce the hope that general Bolivar will be the author of this blessing to Venezuela. No tribute ever paid to the merits of this extraordinary man, ought to be more soothing, than the voice of his native country, summoning him from distant regions, to heal her wounds, and guide her destiny. We venture to think that in the deepest recesses of the Andes, his heart will respond to this confidence, and that he may still be to us the messenger of glad tidings and peace. Of all his laurels, this will be the brightest.